

пардесю на слѣпецътъ, твърдѣ дълго за късия му ръстъ, и възъ голѣмата омбрела надъ главата му. Тя не видѣше вече никого отъ ония, които тя срѣщаше: ни Бързобѣгунека, който ъх поздравя съ лѣва ръка, ни Хаджи Смиона, който ъ викаше нѣщо отъ срѣща; тя би срѣщнала Стевчова сѣщия и не би го познала. Слѣдъ двѣ три минути, Лалка бѣше на два раскрача задъ слѣпецътъ. Той сѣ вървеше спокойно съ мечтателния видъ на слѣпцитъ. Кога дойде наравно съ него, тя се озърна наоколо си: нѣмаше никой свидѣтель обезпокоителенъ. Тя продума ниско:

— Колчо, Колчо!

Но отъ вълнение гласътъ ъ замрѣ въ устата още и тя сама не се чу.

Колчо се отби и влѣзъх въ кундураджиския дюкянъ на Ивана Дудито. Това изчезвание станъ тѣй бързо и ненадѣйно, щото на Лалка се стори, че нѣкоя невидима сила го дръпъх грубо въ отворената врата на дюкяна.

Лалка пакъ останъ сама. Сама верѣдъ тая оживлена улица, която ъ се стори пустиня сега. Мърна ъ се само нѣщо черно въ тая пустиня: то бѣше едно заптие съ пушка на рамо, но то ъ се прѣстори на петъ, на десетъ, на двайсетъ, на цѣла тѣла заптиета..... Свѣтътъ ъ се виеше, мислитѣ ъ се мѣтѣхъ, тя се не чувствуваше, дали е будна, или спи. Тя продължи да върви напредъ неслъзнателно.

Тя не помнѣше кои улици минъ, какъ и кога се озова у дома си. Тя бѣше цѣла въ огънь: главата ъ бръмчеше, всичкитѣ ъ стави гаче се разглобяхъ. Тя чувствуваше страшна лошотия и слабостъ и едвамъ влѣзъх въ стаята, падъх на мендера въ несвѣсть.

У Лалка се появи силна трѣска — огница, която въ късо врѣме трѣбваше да я заведе въ гроба...